

ผลแห่งการถวาย ดอกปทุม

พระพุทธเจ้าพระนามว่าปทุมุตตระตรัสว่า ผู้ใดได้ถวาย
ดอกปทุมอันอุดม เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ใครในโลกนี้แก่เรา
ผู้นั้นทำกรรมที่ทำได้ยากนัก ผู้ใดได้บูชาดอกไม้ และได้ถวาย
ข้าวชั้นดีแก่เรา เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว
ผู้นั้นจักได้เสวยเทวราชสมบัติ ๑๘ ครั้ง ดอกอวบ ดอกปทุม
และดอกมะลิซ้อน จะมีในเบื้องบนผู้นั้น ด้วยผลแห่งบุญนั้น

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๒

จุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตคือ การหลุดพ้นจากกิเลส-
อาสวะไปสู่อายตณนิพพาน โดยอาศัยกายธรรมอรหัตที่ละเอียด
อันเกิดจากการทำใจหยุดนิ่งเข้าไปให้ถึงที่สุดแห่งความบริสุทธิ์ที่
ไม่มีกิเลสเหลืออยู่ เป็นอิสระจากการบังคับบัญชาของพญามาร
การเพิ่มพูนความบริสุทธิ์ให้กับตัวเราเองทุกๆ วันนั้น เป็น
วัตถุประสงค์หลักของนักสร้างบารมี และกว่าที่เราจะเข้าถึงจุด
มุ่งหมายสูงสุดนี้ได้ ต้องอาศัยบุญบารมีที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ อีก
ทั้งความเพียรอันกล้า และไม่ท้อถอยในการประพฤติปฏิบัติ-
ธรรม ดังนั้นเมื่อเข้าใจวัตถุประสงค์ของชีวิตเช่นนี้แล้ว ขอให้
ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ติดกันทุกคน

มีวาระแห่งภาษิตใน กาพุทธายิเถราปทาน ความว่า

“พระพุทธเจ้าพระนามว่าปทุมุตตระตรัสว่า ผู้ใดได้
ถวายดอกปทุมอันอุดม เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ใครในโลกนี้
แก่เรา ผู้นั้นทำกรรมที่ทำได้ยากนัก ผู้ใดได้บูชาดอกไม้ และ
ได้ถวายข้าวชั้นดีแก่เรา เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลาย
จงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักได้เสวยเทวรัชสมบัติ ๑๘ ครั้ง ดอก-
อุบล ดอกปทุม และดอกมะลิซ้อน จะมีในเบื้องบนผู้นั้น ด้วย
ผลแห่งบุญนั้น ผู้นั้นจักสร้างหลังคาอันประกอบด้วยของหอม
อันเป็นทิพย์ไว้ในอากาศ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๒๕ ครั้ง

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๓

จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดินครอบครองพสุธา ๕๐๐ ครั้ง”

บุคคลใดทำกรรมอันใดไว้ บุคคลนั้นย่อมเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ผลแห่งบุญจะบังเกิดขึ้นอย่างพอเหมาะพอดีกับบุญที่ทำไว้ เหมือนพุทธดำรัสที่ได้กล่าวไว้ในเบื้องต้นนั้น เป็นเรื่องราวการสร้างบารมีของพระกาฬทายีเถระ ซึ่งเป็นสหชาติกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ที่เรียกว่าสหชาติเพราะเกิดวันเดียวกัน สหชาติทั้งเจ็ดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แก่ ต้นโพธิพฤกษ์ มารดาของพระราหุล ขุมทรัพย์ทั้งสี่ ม้ากัณฐกะ พระอานนท์ นายฉันทะ และพระกาฬทายี

*ในอดีตพระกาฬทายีเถระได้บำเพ็ญบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานในภพนั้นๆ ไม่เคยขาด จนกระทั่งในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านบังเกิดในหังสวตินคร ได้มีโอกาสฟังพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา เกิดศรัทธามาก และได้เห็นพระบรมศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งอันเลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย เป็นผู้ยังสกุลให้เสื่อมใส ท่านจึงตั้งความปรารถนาจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง

ครั้งหนึ่ง ท่านได้สร้างบุญพิเศษที่ทำให้เกิดมหาปีติไม่เสื่อมคลาย คือ วันหนึ่งพระปทุมุตตรพุทธเจ้าได้เสด็จจาริกไป

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๔

โปรดสัตว์โลก ครั้งนั้น ท่านได้เอาดอกปทุม ดอกอุบล ดอกมะลิซ้อนที่กำลังบานสวยงาม และข้าวสุกอย่างดีมาถวาย พระพุทธรองค์ พระพุทธรองค์ทรงรับด้วยหวังจะอนุเคราะห์ท่าน จึงตรัสอนุโมทนา และพยากรณ์ว่า

“ด้วยผลแห่งบุญที่ท่านได้ทำกับเรา เธอจักมีหลังคา อันประกอบด้วยของหอมอันเป็นทิพย์ จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๒๕ ครั้ง จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดินครอบครองพลสุธา ๕๐๐ ครั้ง และในกัปที่แสน พระศาสดาพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก มาณพผู้มีความปรารถนาที่ตั้งไว้ดีแล้วนี้ จะถูกบุญเก่า ตักเตือน จักเป็นบุตรผู้มีชื่อเสียง ทำความเพลิดเพลินแก่เจ้า- ศากยะทั้งหลาย ภายหลังจะออกบวช จักกำหนดรู้อาสวะทั้งปวง ไม่มีอาสวะ ได้เข้าถึงพระนิพพาน มีนามว่า อุทายี”

เมื่อได้ฟังคำพยากรณ์เช่นนั้น ท่านยังเกิดมหาปีติ และเชื่อมั่นในผลบุญที่ท่านได้ทำไปแล้ว จึงตั้งใจบำเพ็ญกุศลจนตลอดชีวิต ครั้นละโลก ท่านได้ท่องเที่ยวเฉพาะในเทวโลกและมนุษย์โลกเท่านั้น มาภพชาตินี้ ท่านเกิดในตระกูลอำมาตย์ในกรุงกบิลพัสดุ์ และเกิดวันเดียวกับพระบรมโพธิสัตว์ หมู่ญาติตั้งชื่อให้ว่า อุทายี เพราะทำให้เมืองเกิดความเบิกบานใจ แต่เราจะรู้จักท่านในนาม กาฬุทายี เพราะว่ามีผิวดำ ท่านเป็นสหายของพระบรมโพธิสัตว์ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งเจริญวัย

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๕

เมื่อพระโพธิสัตว์เสด็จออกมหาภิเนษกรรมแล้ว บรรลุพระสัมโพธิญาณแล้ว และกำลังเสด็จประกาศพระสัทธรรมอยู่ที่กรุงราชคฤห์ พระราชบิดา คือพระเจ้าสุทโธทนะทรงสดับข่าว จึงส่งคณะอำมาตย์ไปหลายคณะเพื่อนิมนต์พระบรมศาสดา แต่ทุกๆ คนที่ไปล้วนได้บรรลุธรรมและไม่มีผู้ใดกลับมาแจ้งข่าว ทำให้พระราชบิดาว่า เราส่งคนไปมากมาย แต่ไม่ได้ฟังข่าวคราวลูกของเราเลย ส่วนอุทายเป็นเพื่อนกับลูกเรา มีความรักเรา เห็นที่เราต้องส่งอุทายีนี้ไป พระองค์รับสั่งให้เรียกท่านมาเข้าเฝ้า พลาตรัสว่า “พ่อจงนำบุรุษ ๑,๐๐๐ คนเป็นบริวารไปยังกรุงราชคฤห์ และนำลูกของเรากลับมาให้ได้” กาฬุทายีทูลว่า “ถ้าหม่อมฉันได้บวชหม่อมฉันก็จักทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าให้เสด็จมาที่นี่”

เมื่อได้รับอนุญาต กาฬุทายีรีบไปยังกรุงราชคฤห์ ท่านไปยื่นฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า และหลังจากฟังธรรม ก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์พร้อมบริวารทั้งหมด จากนั้นจึงทูลขอบวช พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ประทานการบวชให้ด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา เมื่อบวชแล้ว ท่านก็รอคอยเวลาที่จะกราบทูลให้เสด็จกลับยังเมืองกบิลพัสดุ์ จนกระทั่งใกล้ฤดูฝน ท่านได้พรรณนาถึงการเสด็จกลับสู่พระนครแห่งตระกูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บัดนี้หมู่ไม้ทั้งหลายมีดอกและ

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๖

ใบสีแดงดังถ่านเพลิง ได้ออกผลพลัดใบเก้าร่วงหล่นไป หมู่มิเหล่านั้รงามรุ่งเรืองดังถ่านเพลิง ข้าแต่พระองค์ผู้มีความเพียรใหญ่ เวลานี้เป็นเวลาที่เหมาะสมครุฑเคราะห้หมู่พระญาติ ข้าแต่พระองค์ผู้แก้ล้วกล้ำ หมู่มิทั้งหลายมิดอกบานสะพรั่งนำรึ้นรมย์ใจ ส่งกลิ่นหอมฟุ้งตลบไปทั่วทิศ ต่างผลัดใบเก่า ผลิดอกออกผล เวลานี้เป็นเวลาอันควรที่จะไปโปรดพระญาติ ขอเชิญพระผู้พิชิตมารเสด็จไปยังกรุงกบิลพัสดุ์เถิด

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ชาวนาไถนาด้วยหวังผล หวานพีชด้วยหวังผล พ่อค้าผู้เที่ยวหาทรัพย์ ย่อมไปสู่สมุทรด้วยหวังทรัพย์ สำหรับข้าพระองค์หวังผลอันใด ขอความหวังผลอันนั้นจงสำเร็จแก่ข้าพระองค์เถิด ชาวนาหวานพีชบ่อยๆ ผนตกบ่อยๆ ชาวนาไถนาบ่อยๆ แวนแคว้นสมบูรณด้วยธัญญาหารบ่อยๆ พวกยาจกเที่ยวขอบ่อยๆ ผู้เป็นทานบดีให้ทานบ่อยๆ ครั้นให้บ่อยๆ แล้ว ย่อมเข้าถึงสวรรค์บ่อยๆ บุรุษผู้มีความเพียรมีปัญญากว้างขวาง เกิดในตระกูลใด ย่อมยังตระกูลนั้นให้บริสุทธิ์สะอาดตลอด ๗ ชั่วคน พระองค์ผู้เป็นเทพเจ้าประเสริฐกว่าทวยเทพทั้งหลาย ย่อมทำให้สกุลบริสุทธิ์ได้ เพราะพระองค์เกิดแล้วโดยอริยชาติเป็นนักปราชญ์ ขอพระองค์โปรดรับนิมนต์ไปโปรดหมู่พระญาติด้วยเถิด”

พระศาสดาฟังพระกาสุทหายิเถรเจ้าแล้ว ทรงรับอาราธนา

ผลแห่งการถวายดอกปทุม

๓๒๓

และได้เสด็จกลับไปโปรดหมู่พระญาติที่กรุงกบิลพัสดุ์ ยังพระญาติทั้งหลายให้ดื่มด่ำในรสพระธรรม เกิดศรัทธาในพระศาสนา สมเด็จพระบิดาก็ได้บรรลुพระอรหันต์ แสงแห่งธรรมได้เฝ้าอาบทั่วกรุงกบิลพัสดุ์ เพราะวาตะของพระเถระกาฬุทายี ผู้ที่สามารถอาราธนานิมนต์พระศาสดา มหาชนต่างยินดีปรีดาในพระเถระยิ่งนักท่านเป็นประจักษ์การทูตชั้นเยี่ยมที่กราบทูลเชิญได้สำเร็จ และทั้งหมดก็เป็นไปตามพุทธพยากรณ์ของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่พระเถระได้สร้างไว้ดีแล้วในอดีต

เราจะเห็นว่า บุญเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา บุญจะปรุงแต่งทุกสิ่งให้พอเหมาะพอดีกับเรา ไม่ว่าจะเป็นความคิด คำพูด หรือการกระทำให้เหมาะสมกับบุคคล กระทั่งทำให้เกิดความสำเร็จในทุกสิ่งที่เราปรารถนา ผลแห่งบุญนี้ยิ่งยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ จะทับทมิ้นเกินควรเกินคาด ยิ่งถ้าได้ทำบุญกับเนื้อนาบุญแล้ว ยิ่งมีอานิสงส์ใหญ่เป็นอสงไขยอัปมาณัง ดังนั้นเราควรจะสั่งสมบุญทุกวัน ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ให้ลมหายใจของเราเป็นลมหายใจแห่งการสร้างบารมี ลักวันหนึ่งเมื่อบารมีเต็มเปี่ยม เราจะเป็นผู้สมปรารถนาในทุกสิ่ง

